

Сучасна характеристика

Веселинівська сільська рада:

вул.Леніна 54 ,тел.8(044)276 37 332, 37 331

Територія - 7652,8 га, кількість дворів - 814, вулиць - 29.

Всього населення - 1167 чол. За статтю: чол.-526, жін.-641.

З них пенсіонерів - 413 чол.

Зайнятість населення: 68 чол.працює в сільськогосподарському виробництві, 37 чол.в бюджетних організаціях, 62 чол. мають роботу в м.Києві

Сільський голова – Хасуєв Руслан Татаевич

Секретар - Миргородська Леся Іванівна

Депутати Сільської Ради: Акулініна Надія Григорівна, Бобровник Наталія Степанівна, Дарда Людмила Володимирівна, Іванченко Віра Миколаївна, Карунка Надія Петрівна, Криворот Василь Іванович, Лісовський Василь Антонович, Пічка Валерій Петрович, Приймак Іван Іванович, Хоха Алла Григорівна, Хоха Параска Миколаївна, Чирва Наталія Іванівна, Чирва Федір Петрович, Яковенко Катерина Миколаївна, Ярмач Валентина Василівна.

Депутати Баришівської районної Ради: Сушак Борис Іосипович, Чирва Микола Андрійович, Російчук Володимир Тихонович.

Дільничий інспектор - лейтенант міліції Єдін Ігор Володимирович (тел. 8-067-8612076)

[Програма соціально-економічного розвитку села Веселинівка на 2011 р.](#)

[Положення \(про кладовище с.Веселинівка\)](#)

На території сільської ради розташовані:

[Агрофірма «Веселинівка»](#)

Директор Брилюк Юрій Ярославович

Селянсько-Фермерські господарства: СФГ “Олеся”, СФГ “Нива”, СФГ “Злагода”, СФГ “Сокол”, “УФК Агро”

Приватні підприємці: ПП Мишко; ПП Гоцик; ПП Пронько

ТОВ «СТ Джерело»

Директор Бабенко Віктор Васильович

СТ “Славутич”

Директор Бойко Ніна Борисівна

Заклади освіти:

Веселинівське навчально-виховне об'єднання Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів - Навчається 95 учнів.

Дитячий садок - відвідує 17 дітей. Вчителів – 17.

Директор школи - Бурдун Галина Миколаївна

Клубні заклади: Будинок культури

Директор – Карунка Надія Петрівна

В будинку культури працює молодіжно-співочий ансамбль « Веселка» та ансамбль української народної пісні. Художній керівник Карунка Н.П.

Сільська бібліотека

Бібліотекар Чирва Любов Яківна

Лікувальні заклади:

Веселинівська амбулаторія: Головний лікар Карпюк Катерина Степанівна

Торгівельні заклади:

Два продовольчі магазини, три мінімаркети, бар.

Релігійні громади: Святотроїцька церква - Отець Володимир

тел. 097-4437347

У селі Веселинівка виділено зони промислового призначення.

Можливий розвиток зеленого туризму, широка гамма для інвестицій.

Зокрема, в ремонт та газифікацію школи, спортивного комплексу, будинку культури.

День села – поки що не визначний.

Повертаючись до історії виникнення села Скопці та підбираючи матеріали про бодай якісь джерела інформації пов'язані з назвою, місцевістю, вихідцями села (Скопці) Веселинівка пропонуємо свою версію етапів становлення нашого села .

... До розгляду взято з живого народного побутування сім варіантів сюжету про смерть Олега від власного коня, зафіксованих у мешканців Київщини та Рівненщини. Київську область репрезентують записи із сіл колишнього Чорнобильського району – Машева (1) та Кривої Гори (2), [Баришівського району – Веселинівки \(1\)](#) варіант

В. Для кращого розуміння та сприйняття подібних і відмінних сюжетних елементів у фольклорних зразках порівняно з літописним наведемо повністю варіант “В”: “...Йому ж якийсь старець і сказав, цьому князю. Десь вони їхали, чи шо, словно нищий якийсь... Він до його, щоб погадав. І той йому сказав, що він од коня пропаде – смерть получить. Дак він вернувся ж назад (його там військо стояло) і сказав же цім, які вже ухажували за конем: "Поставте його в стайню і годуйте одборним овсом і напувайте ключовою водою. " І вони поставили ж. Він же десь поїхав і вернувся (воював же десь). Пита за коня. А вони кажуть, шо кінь іздох. І він захотів хоч на череп подивиться. Десь коло річки кінь лежав – уже сама голова. І князь прийшов і сказав до того старця: "Ти ж казав, шо пропаду од коня, а коня вже нема. " І вилізла з голови гадюка і його вкусила, і він помер” [10].

Основними назвами української території й українського народу були назви Русь і Україна. Назва Русь була спершу прив'язана до землі й племені полян коло Києва у відрізненні від інших земель і племен, але з поширенням Київської

держави поширилася й на всю українську територію, навіть майже на всю Східну Європу й прикріпилася передусім до української території й українського народу; зокрема на деяких крайніх західних українських територіях вона до останніх часів зберігалася в первісному значенні Русь = Україна , русин = українець.

Назва Русь на означення України вживається не тільки в литовсько-руських літописах XIV—XVI ст., але й за козацьких часів, коли назва Україна вже широко прийнялася. Б. Хмельницький хотів визволити весь « руський народ по Віслу», в гадяцькому договорі гетьмана І. Виговського 1658 р. Україну названо "Великим Князівством Руським". В інструкції гетьмана П. Дорошенка (1670) згадується теж «руський православний український народ ». І чужинці, як наприклад: Павло з Алеппо (1654), називають Україну Руссю, а українців русинами або русами , відрізняючи їх усюди від москвинів, яких аж до початку XVIII ст. знали тільки під назвою москвичів, москвинів або москалів, а їхній край під назвою Московія. В XIV ст. за почином царгородського патріарха для галицької митрополії, а за тим і на означення Галицько-Володимирської держави приймається назва Мала Русь (у відрізненні від земель київської митрополії, яку звали Великою Руссю — термін, що його перебрали для своєї держави московські великі князі). За козацьких часів назву Мала Русь перейняли київські письменники й канцеляристи і на означення східно - українських земель у формі Малоросія або Малоросійська Україна, несвідомо підготовляючи тим московському урядові ґрунт для введення в XVII—XVIII ст. урядової назви Малоросія на означення гетьманської України. Назви малорос, малоруський дістають від того часу «об'єднавчий » характер і набирають, особливо в XIX ст., згідливого сенсу. В російській мові вживалися із середини XIX ст. штучні терміни Южная Русь, южнорос, що тепер теж мають значення, аналогічне до Малоросія — малорос. Одначе і первісна назва Русь, русий й усі інші назви поступилися місцем теж старому термінові Україна , українці , що від кінця XIX ст. виключно вживається і українцями, і чужинцями на означення нашої території й нашого народу. З назвою Русь , Україна , Малоросія тощо зв'язана широка література різними мовами, зокрема українською, російською, польською і німецькою. Питання про цю термінологію творить вихідний пункт у всій схемі української історії й тому докладно розглядалося в творах наших видатних учених, зокрема «Історії України - Руси » М. Грушевського та його спеціальних працях. Огляд усього цього питання подаються в працях : Л. Цегельського, Д. Дорошенка , М. Андрусяка , В. Січинського .....

Веселинівка - село у південно-східній частині Баришівського району Київської області, розташоване за 18 км від районного центру, за 15 км від залізничної станції Баришівка , за 22 км від міста Переяслав – Хмельницький і межує із селами: з півдня – смт. Мирне , [с. Тарасівка](#) , зі сходу - с. Масковці , с. Поділля , з півночі - з хутором Устинкова Гребля , селом Бзів Баришівського району, з заходу - селом [Любарці](#) Бориспільського району Київської області , з північного сходу – с. Борщів , с. Пристроми.

Через село Веселинівка проходить дорога Баришівка – Веселинівка - Переяслав-Хмельницький. З півночі на відстані 6 км пролягає автотраса Київ -

Харків;

з півдня на відстані 10 км від села Веселинівка - автотраса Київ - Бориспіль - Переяслав.-Хмельницький.

Як свідчать стародавні письмові джерела, колись через центральну частину села (Скопці) Веселинівка протікала річка Іква , а на південній околиці села - річка Альта . Місцевість була дуже заболоченою. Альта була судноплавною , сьогодні можливо побачити та полюбуватись залишками русла колись славетної річки, яке тягнеться вздовж всього села.

Щодо походження назви села існує багато здогадок краєзнавців та легенд місцевих жителів . За народними переказами, в данину на річці Альта , корабель який віз золоті скарби зазнав ушкоджень і затонув , позначкою місця катастрофи було поставлено, насипана могила – курган (Копець) - (Скоп). Скарби так і не знайшли а легенда передається із покоління в покоління з надією, що цей скарб прославить село, допоможе йому стати заможним та щасливим.

Цікава і ще одна версія щодо походження села (Скопці) нині Веселинівка . Всі сили козацької Січі рахували в 1590-х роках на 20 тисяч. Погром 1596 р. зменшив її, але з першим десятиліттям XVII віку вона знову вертається до давнього і далі зростає. Більшість козаків жила і господарила на волості ; на Низу весною і літом пробувало по кілька тисяч козаків, готуючися до походів або займаючися різним промислом: рибальством, ловами, соляним промислом, тваринництвом, хліборобством або торгували з Татарами й Турками в певних пограничних містах. На зиму вони расходилися на волость і мало хто лишався в зимовниках. Кілька сот козаків лишалося на Січи, щоб стерегти армату і всякий військовий припас. Можливо, назва пішла від імені першого поселенця – козака Мусія Скопця, який тримав овечий завод : маток , ягнят дворічних, трирічних , старих баранів , баранів одноліток, ягнят в яслах, баранців, баранів скопців і нащадок якого Скопеч Петро Максимович, поручник, представник Повстансько-партизанського штабу Ю. Тютюнника при загоні І. Савченка-Нагірного. Від імені ППШ забороняв піднімати повстання проти советської влади (така була установка Ю. Тютюнника). Тримав зв'язок з Козакою радою. 1922 року повернувся за кордон . Подальша його доля не відома.

Помилкова і не підкріплена версія про походження назви села Скопці від слова « слова «Скопи». Наче першими поселенцями на території сучасного села Були люди з релігійної [секти скопів](#) . Ця версія була відпрацьована і озвучена в соціалістичний період в 1961 році , ясна річ, що в «авторів» цієї версії не було доступу до історичних архівів , інакше вони б знали : «Религиозное движение скопцов возникло на рубеже 1760-х и 1770-х годов в центральных российских губерниях. Его основатели были по преимуществу последователями христовщины, известной также как «секта хлыстов». Один из основателей скопчества и бессменный лидер этого движения на протяжении почти полувека — крестьянин Кондратий Селиванов — считался не только новым воплощением Христа, но и чудесно спасшимся от смерти императором Петром III. Около 1775 года Селиванов был арестован в Тамбовской губернии, наказан кнутом и сослан в Сибирь. Часть его соратников приговорили к тюремному заключению, других отдали в солдаты», - а перша згадка про село Скопці сягає на 1622 – 1636 р.р . Коментарій лишній.

У 60-ті роки ХХ століття на території села, а точніше — нинішньої школи, розкопавши одну з величезних могил, археологи дійшли висновку, що рештки видобутих речей належать часам турецької неволі. На жаль, розкопки на тому й припинилися. На сьогоднішній день найбільш цікава версією про походження села викладена поетесою Лідєю Дяченко в статті [«Тіні предків зникають централізовано»](#) і можна було б прийняти цю версію, як саму вірогідну і прийнятну, якби не одне питання. Часи життя російського царя, імператора Петра I (Петра Олексійовича Романова) 9 червня 1672 — 28 січня 1725 р.р. Будемо вірити і чекати поки будуть масово доступні всі архівні документи і може не ми, то наші нащадки встановлять історичну справедливість і обґрунтують первинну назву села Скопці (від авт.).

На території сільської ради та за межами с.Веселинівка, розташовані такі пам'ятки історії: по дорозі на смт. Мирне, Бориспільського району, курганна група, на північний захід від села [урочище Городище](#) (XI-XIII ст.), могила Дардиха (ардиха (III тис.до н.е. - I тис. н. е.)), курганна група на захід від села урочище Глушевське, Бабина могила (III тис. до н.е.-I тис.н.е.); курганна група біля села (III тис.до н.е. - I тис. н. е.); курганна група за 2 км на південний схід від села (III тис. до н. е.); курган біля с. Тарасівка, Бориспільського району на південний захід від села урочище "Чайкина могила" (III тис.до н.е.- I тис. н.е.).

Уперше в історичних документах село згадується у 1622 – 1636 р. р. під назвою Скопці. Згаданий у судово-господарських документах Собеської 1654 р. З 1628 р. належав Заславським, з 1636 р. був у власності Лукаша Жолкевського. Красилів (Krasilow). Любарці (Lubarce). Нестерівка (Niestowka). Осокорки(Osoborki). Переяслав (Pereaslaw). Панковичі (Pankowice). Петрівці (Piotrowce). Пухівка(Puchowki). Ржищів (Ryszczow). Рубежів (Robozow). Скопці(Skopce). Стайки(Stayki).

Три млинки зображені також на р.Стариці (Staryca), яка бере свій початок біля м. Переяслава. Без назви на карті намальоване озеро, на правому березі якого розміщується с. Скопці. По дорозі до Переяслава позначений кружком, але не підписаний об'єкт навпроти с. Скопці — можна припустити, що це невеликий хутір або корчма при переяславському шляху.

[В 70—80-х роках XVIII ст.](#) шляхта залишалася повним власником домініальних земель і верховним власником рустикальних земель, намагалася позбавити селян права користуватися лісами, пасовищами, При проведенні земельних кадастрів зменшувалися рустикальні землі. Селянин без дозволу поміщика не мав права залишити землю, а якщо отримував дозвіл на перехід в іншу домінію, був зобов'язаний на своє місце "інших здатних ставити". В 1798 р. було прийнято патент, згідно з яким селяни могли викупити повинності, а землевласники передати їм домініальні землі. Зросли феодалні повинності селян. Запроваджувалася чотириупряжна панщина для тяглових підданих з двома робітниками на день, відрядна панщина з встановленням високих денних норм виробітку, примусова наймана праця, панщина за користування лісом, лугами, пасовищами, відновлювалися допоміжні роботи. Найпоширенішим способом збільшення панщини було роздріблення наділів що регулювалось законом 1836 р. Панщина становила залежно від наділу 25—140 днів на рік. Повинності селян

становили 69 % загальної суми чистого прибутку від селянських земель. Крім того, селяни платили державні податки, що дорівнювали 13,6% прибутку. Протягом першої половини XIX ст. з розвитком товарно-грошових відносин на українських землях поглибилася майнова диференціація селянства. Утворилася група селян, що володіла або орендувала 100 десятинами землі і більше. Структура господарств державних селян (козаків) Полтавської губернії у 1836 р. характеризувалася такими даними: 15,7 % не мали землі, 25,6 — мали лише садиби, 4,4 — займалися ремеслом, 53,4 % — володіли землею. Серед державних селян Правобережної України 15 % селян були безземельними, 35 % не могли обробляти свої поля самостійно, без супруги. Малоземельні та безземельні селяни наймалися до заможних. Частина селян орендувала землю, віддаючи третину або половину врожаю. Заможна верхівка орендувала також казенні млини, ґуральні, ярмаркові та базарні площі, пасіки, рибні стави тощо. Частина селян записувалась у стан міщан і купців. Царський уряд своїми указами сприяв зміцненню заможної верхівки селян. У 1801 р. державні селяни зрівнялися в правах з купцями і міськими жителями на придбання незаселених земель. У 1818 р. їм дозволили влаштовувати фабрики і заводи, в 1830 р. — розводити сади, городи на громадській землі розміром 1—3 десятини. При переселенні на нові землі державні селяни отримували 30—60 десятин у селах і 25—40 в хуторах. Процес розшарування відбувався і серед поміщицьких селян, їм дозволялося купувати землю на ім'я свого поміщика. Вони засновували підприємства з переробки сільськогосподарської сировини, орендували і здавали в оренду землю, використовували найману працю. Проте землевласники могли в будь-який час забрати майно заможного кріпака. Важливими засобами збагачення селянської верхівки були лихварство, підприємництво, чумакування, збут товарів на ярмарках, базарах. З їхнього середовища виростили великі промисловці-підприємці.

За списком населених місць Полтавської губернії уже в 1859 р. тут були Скопці село-владельческое и козацьє при притоках р.Альта; расстояние от уездного города 23 версты. Число дворов 360. Число жителей мужского пола 1443, женского пола 1470. Церковь православная. Сельское училище. Сельское правление . В 1875 році - Село [Скопці](#) : Верстах в 11 от станции к Югу, при речке Икве лежит волостное село, имеющее 4 тыс. жителей, православную церковь, земскую станцию, несколько лавок, до 40 мельниц и несколько маслобоек.

Анастасія Василівна (Авсеєнко) Семиградова народилась 21 квітня 1879 року. Після отримання освіти вийшла заміж за власника маєтку в с. Скопцях Михайла Семиградова, якому на той час і належала більша частина земельних угідь села Скопці. Значною частиною земельних угідь в селі Скопці володів і мануфактурник Мінкевич , який займався переробкою та вирощуванням льону і коноплів. Мінкевич постійно знаходився в роз'їздах, а господарськими справами займалась його дружина . Залишки збіжжя для переробки льону і коноплів можна й зараз знайти на горищах в місцевих жителів . Після встановлення радянської влади на початку 1918 року в селі було створено РеВКоМ - найвищий орган влади на селі . Першим Головою РеВКоМу був Клименко Петро Йосипович, пізніше на цю посаду було обрано Мироненко Олексія Івановича. В лютому 1918 року на

засіданні РеВКоМу було розв'язане питання про розділ поміщицької землі. Питання було розв'язано просто: на одного їдака – один гектар землі . В 1924 році виникає перше об'єднання селян на степу під назвою «Нове життя» .В 1926 році виникає нове об'єднання під назвою «Червона Нива» . В цей же рік виникає об'єднання селян «Комуна» . Був утворений і комітет незаможних селян (комнезам). Першим Головою комнезаму був Шовть Федір Ларіонович. В 1927 році створено «Машинне Товариство», керівники Дарда Ничипір Немнонович та Ткаченко Василь . В 1930 році організовується артіль селян під назвою імені Калініна . Не обминуло село і страшні голодні роки 1932-1933 р.р. Закінчивши «розкулачування» заможних селян, в 1933 році на території села виникає п'ять окремих колгоспів: «Жовтень», «ім.Калініна», «ім. XVII партз'їзду», «ім. Петровського», «ім. Горького». Довгі і тяжкі роки колективізації , надій , сподівань на краще життя та тяжка праця в сільськогосподарській сфері дозволила створити матеріальну базу колгоспів , розвинути хліборобську справу. Та не судилося.

22 червня 1941 року розпочалась Велика Вітчизняна війна.

Післявоєнні роки , роки відбудови та нових надій і сподівань. Голод 1949 року, колоски, безбатьківщина , тяжка праця по відновленню господарства все це лягло на плечі всіх українців в тому числі і селян с. Веселинівки. Діти війни, вони і сьогодні пам'ятають ті тяжкі роки . В 1949 році відбувається ще одна подія село Скопці перейменовують в сучасну назву Веселинівка . Назви Веселе, Барвінкове, Благодане, Веселий Гай, Весела Долина, Весела, Веселинівка переважають на півдні і сході України, їх можна було б назвати топонімами стану душі. Адже переважають вони на вільних, слобідських землях України, на території Запорозької козацької республіки. В Дніпропетровській області таких назв 28, у Донецькій і Миколаївській областях — по 20, у Кіровоградській — 19, у Черкаській - 12, У Київській - 7

В 1950 році окремі колгоспи села Веселинівка об'єднуються в один потужний об'єднаний колгосп «Заповіт Леніна» Головою якого обирають Тучіка Павла Петровича . Саме під його керівництвом відбудовується сільська лікарня, школа , крамниці, громадські комори, кузні, маслобійня , налагоджується хліборобська справа .

В 1953 році Головою колгоспу призначається Павленко Семен Васильович , який майже 17 років керує колгоспом «Заповіт Леніна» . Колгосп стає мільонером, займає перші місця за результатами досягнень в сільськогосподарській галузі в Баришівському районі та Київській області . Значно покращується життя колгоспників, функціонує дитячий садочок , загальноосвітня школа, будується будинок культури, відновлюються сільські дороги, висаджуються гектари зелених насаджень, створюється шкільний парк, будується спортивний зал під дахом. Невтомний господарник прагне зробити більше, створює потужний технічний парк сільгосптехніки, залучає молодих фахівців сільського господарства , накопичує кошти, щоб створити дієву і сучасну інфраструктуру, але не поспіває. В 1969 році колгосп перетворюють в радгосп «Заповіт Леніна» а

колгоспників перетворюють в робітників. Таким чином радянська влада позбавляє власності колгоспників - результатів праці. Пропрацювавши рік виконуючим обов'язки директора радгоспу «Заповіт Леніна» Павленко Семен Васильович, відчуває, що його мріям не судилось збутися, щиро переживає і залишає роботу в радгоспі. Селяни, в більшій їх частині, з теплом відзиваються про нього, пам'ятають, навіть на його честь назвали одну із вулиць ім. Павленко С.В. ...

[Телефонний довідник с.Веселинівка](#)
["Як провести корисно вихідні дні"](#)